

Pothook slov

Tešila som sa, kedy príde, chcela som byť v jeho náručí,
myslela som, že nikdy neodíde, snáď sa z mojej chyby niekto poučí.

Nikdy si nemyslíte, že ten druhý zostane, žili by ste v istote a istota zabíja pozornosť,
úplne marí možnosť toho druhého chápať a starať sa, aby sa neutopil v samote,
lebo šťastie je tu vtedy keď istota nie, keď úplne pominie.

Budete sa snažiť toho druhého potešiť, pochopiť, jeho radosť uchopiť
a užívať si tie najkrajšie chvíle, ktoré vám budú vo chvíľach samoty tak milé.

O to isté sa bude snažiť aj ten druhý a ocitnete sa v harmónii lásky, pochopenia
a pocitu, že tu nikdy nie ste sami, že vždy pri vás niekto stojí, a že ste si právom svoji.

Ja som si ním bola istá,
nestarala som sa o to, aby bol šťastný, nenavštívila som s ním miesta, ktoré by mu spravili radosť,
nehovorila som mu, že je krásny, ako on mne, že jeho oči sú prenádherné, že mám pre ne slabosť.

Tak som oňho prišla a zbabelo odišla, keď povedal, že to nefunguje, nezabojovala som...
A teraz si to vybavujem v hlave každú sekundu, tak vás prosím o radu,
či ho mám žiadať aby sa vrátil, zlé časy zvrátil, a aby som ho mohla začať opäť ľúbiť,
keď budem mať na to právo, ale nič nemôžem sľúbiť.

Venujem mu tento potok slov a snáď nezostane s ňou, ale vráti sa ku mne, kým tu ešte budem...